

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Hosekræmmeren (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 121. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388511456/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

Det bares mig for, at det ikke var rigtigt. Jeg listede mig ud af min egen Seng og hen til Cecils. Jeg kikkede derind, jeg følte efter hende; men hun var der ikke. Nu blev jeg urolig i mit Sind, sprang ud i Køkkenet, og tændte Lys, og dermed gik jeg op i Overstuen. Aa Gud hjælp os naadelig og vel! hvad saae jeg der? Hun sad i Esbens Seng, og havde lagt hans Hoved i sit Skjød; men da jeg saae nøjere til, var han saa bleg som et Liig; hans Ansigt, og Lagnetne vare røde af Blod. Jeg gav et Skrig af mig, og segnede om paa Jorden; men Cecil vinkede ad mig med den ene Haand, og klappede hans Kind med den anden. »Tys! tys!» sagde hun »nu sover min Kjereste den søde Søvn. Lige-saa snart som I have begravet hans Legeme, bære Englene hans Sjæl til Paradiis, og der skal saa vort Bryllup staae med stor Herlighed og Glæde.« – Ak! ak! du milde Gud og Fader! hun havde skaaret Halsen over paa ham – den blodige Ragekniv laae paa Gulvet udenfor Sengen.»

Her skjulte den ulykkelige Enke Ansigtet i sine Hænder, og græd bitterligen, mens Forførdelse og Smerte sammenknagede mit Bryst. Endelig kom hun til sin vante Fåtning, og vedblev som følger:

»Der blev en stor Ynk og Jammer baade her og til Esbens; men gjort Gjærning staaer ikke til at ændre. Da de kom kjørende med ham til hans Forældre – de tænkte, at han var vel forvart ude i Holsteen – ja, da blev der en Skrigen og en Skraalen, som Gaarden skulde have falden. Han var en skikkelig Karl, og nu kommen til saa stort Middel og Rjigdom, og maarte alligevel saa ynkelig døe i hans unge Alder, og det for hans Kjerestes Haand. – Salig Michel kunde heller aldrig glemme det; han blev ikke Mand siden. Et Par Maaneder efter blev han liggende syg, og saa tog vor Herre ham fra mig.»

»Den selvsamme Dag, som han blev jordet faldt Cecil i en dyb Søvn, og sov hun saamænd tre Ætmaal ud i eet. Da hun vaagnede, var hendes Forstand kommen tilbage. Jeg sad ved hendes Seng, og ventede, at vor Herre skulde løse op for hende. Men allerbedst som hun laae, drog hun et dybt Suk, kastede sine Øjne paa mig, og sagde: »hvorledes er det fat? hvor har jeg været? jeg har havt en underlig Drøm: det kom mig for, jeg var i Himmerig, og Esben hos mig. – Herre Gud, Moer! hvor er Esben? har I ikke hørt fra ham, siden han drog ad Holsteen?» – Jeg vidste ikke ret, hvad jeg torde svare. Nej – sagde jeg – vi veed ikke Stort om ham. Hun sukkede! »Hvor er Faer?» spurgte hun saa. Din Fader har det godt – svarte jeg – han har